

Passegem per la... **Batlòria cap a l'any 1500 (i 4)**

L'església de la Mare de Déu de l'Esperança, patrona de la Batllòria

Façana de l'església de la Mare de Déu de l'Esperança

Durant l'edat mitjana la zona de la Batllòria es va anar poblant amb masies disperses, i a finals del segle XV ja n'hi havia sis. Per tenir una església més a prop, l'any 1452 els habitants de la Batllòria i els parroquians de Sant Cebrià de Fuirosos es van proposar de construir en el "lloc de la Vallòria" una capella sota la invocació de la Mare de Déu de l'Esperança i un hospital per acollir-hi pelegrins pobres que passaven pel camí ral proper. Com que no podien aportar els diners necessaris per sufragar les obres, el bisbe de Barcelona els va donar permís per recollir almoines. La crida per recaptar donacions es va repetir el 1454, 1460 i 1461. La primera visita pastoral que es va fer a la capella i, per tant, el primer document que en parla, és de 1508, per això el 2008 es va celebrar el 500è aniversari. És possible que s'aixequés un temps abans, ja que al fogatge de 1497 ja hi consta un mossèn Joan, vicari, que es devia cuidar de la capella.

El 1609 es va concedir permís per a construir una capella a cada costat de la nau i el 1634 el bisbe va aprovar la benedicció de la part de l'església construïda de nou, fet que permet suposar una intervenció constructiva important. L'església de la Batllòria formava part de la sufragània de Fuirosos i estava a càrrec d'un

vicari que hi residia i era nomenat pel rector de Sant Martí de Montnegre. Com que depenia de Fuirosos, no s'hi podia dir missa per Sant Cebrià, Sant Roc i el Diumenge de Rams, diades que se celebraven a l'església de Sant Cebrià de Fuirosos. A la Batllòria hi havia l'altar major, dedicat a la Mare de Déu de l'Esperança, el del Roser i el del Sant Crist. El poble va anar creixent a l'entorn de la capella, la qual va esdevenir finalment parròquia l'any 1867 i es va independitzar de Sant Martí de Montnegre.

L'església, resultat de les reformes que s'hi van fer en el segle XVII, és d'una sola nau i té dues capelles laterals obertes per un arc de mig punt de granit sostingut amb mènsules senzilles de decoració geomètrica. La planta és de creu llatina. La nau, dividida en dos trams, està coberta amb volta d'aresta com les capelles, i el presbiteri, amb llunetes. Totes les voltes són de maó. La façana té un coronament de perfil sinuós, característic del barroc, un petit rosetó circular i el portal amb arc de mig punt de pedra i maó. El campanar està adossat al costat dret de l'edifici i té tres cossos. L'inferior és de planta quadrada i els altres són aixamfranats. Al tercer cos hi ha els forats de les campanes amb arc apuntat de maó, i està coronat amb merlets. Al costat, on hi ha la plaça, hi havia hagut l'antic cementiri.

Al començament de la Guerra Civil els retaules antics es van treure fora del temple per cremar-los i l'edifici es va respectar. Mossèn Joan Rigualt es va encarregar de rehabilitar el temple. La figura de la Mare de Déu que presideix l'altar es va col·locar el 1941. És una imatge seriosa, i el model original s'atribueix a l'escultor Venanci Vallmitjana. El Sant Crist es va adquirir el 1948. El 1986 es van dur a terme unes obres de rehabilitació per tornar l'estructura original a l'edifici, impulsades per la parròquia i el rector mossèn Raimon Izard i dirigides per l'arquitecte Nicolau Rabaseda. Es van repicar les voltes de la nau i les capelles, deixant el maó descobert; es va treure l'arrebossat de la façana; es van obrir tres finestres, dos al presbiteri i un a la capella de la dreta on s'hi van col·locar interessants vitralls del reconegut artista Joan Vila Grau, igual que al portal. A les obres de reforma també hi van intervenir els ceramistes Jordi Agudé (plafó exterior, amb una poesia de Mn. Pere Ribot) i Antoni Cumella (arrambador interior, amb sanefes dissenyades per Joan Vila Grau). El 2009 es va ornamentar l'altar amb un plafó ceràmic del Sant Sopar dissenyat per mossèn Raimon Izard, i al damunt s'hi va col·locar un Sant Crist d'ivori.

Josep M. Abril

Vitrall del rosetó de la façana, obra de Joan Vila Grau

Interior del temple des del cor i des de baix, amb l'altar major i la volta de maó